

Arrest

nr. 207 392 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. CHOMÉ
Flageyplein 7
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GUNS, die loco advocaat M. CHOMÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 27 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Op 9 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Op 15 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 16 mei 2017 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : [D.]

voornaam : [C.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : onbekend

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 16/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend werd op 27/10/2016 en op 09/11/2016.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van

het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verwoordt het middel als volgt:

“EN CE QUE, la mesure d'interdiction d'entrée est motivée comme suit :

- le requérant ne s'est pas signalé auprès des autorités belges ;*
- le requérant n'a pas connaissance d'une adresse où il séjourne ;*
- le requérant n'aurait pas obtempéré à une décision qui lui demandait de quitter le territoire⁴.*

ALORS QUE l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 énonce que :

[...]

QU'EN L'ESPECE, la partie adverse ne pouvait se contenter d'énoncer uniquement la décision d'éloignement antérieure, pour motiver une interdiction d'entrée de deux ans, alors qu'elle était au courant de la spécificité du dossier du requérant.

Les quelques phrases tenant lieu de motivation à l'interdiction d'entrée ne peuvent être considérées comme la démonstration qu'il a été « tenu compte des circonstances propres à chaque cas » dans la détermination de la durée de l'interdiction d'entrée.

Le requérant, par un concours de circonstances, a introduit une demande d'asile au Pays-Bas, mais il était dans l'attente de nouveaux documents pour réintroduire une nouvelle demande d'asile en Belgique. La décision viole donc à la fois l'article 8 de la CEDH et à la fois l'article 74/11 §1 de la loi du 15 décembre 1980.

Il importe de souligner que conformément à l'article 74/11, trois ans est le délai maximum d'interdiction d'entrée qui peut être appliqué.

La décision n'explique pas réellement pour quelle raison il était nécessaire d'appliquer un délai de 2 ans au cas présent et pas un délai d'un an (ou moins ou pas du tout). La partie adverse était tenue de justifier valablement une quelconque nécessité (proportionnalité) à ce sujet.

Votre Conseil a déjà considéré, dans son arrêt n° 106 582 du 10 juillet 2013 :

« Le Conseil considère, de ce qui précède, que le défaut de motivation particulière quant au choix de la durée de la mesure d'interdiction d'entrée est établie. Il apparaît que la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/11, §1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 ».

En l'espèce, il n'apparaît donc pas des motifs de la décision que la partie adverse a pris en considération, ni dans son principe, ni de façon proportionnelle, l'atteinte qu'elle porte au requérant.

2. L'interdiction d'entrée ne peut être considérée comme une conséquence automatique d'un ordre de quitter le territoire.

Il n'est pas uniquement question d'un éloignement du territoire, mais d'une mesure d'interdiction d'entrée de deux ans qui empêche de facto toute visite du requérant de tous ses proches ;

Il ne ressort nullement des motifs de la décision attaquée que la partie adverse a mis en balance le but de la législation visée avec la gravité de l'atteinte à la vie privée du requérant qui découle d'une interdiction d'entrée de deux ans prise à son égard ;

En agissant de la sorte, la partie adverse perd manifestement de vue que toute décision administrative doit se caractériser par une motivation adéquate en fait comme en droit, à la suite d'un examen soigneux du dossier qui lui est soumis.

Par conséquent, la motivation de l'acte attaqué n'est pas adéquate et ne permet pas au requérant de comprendre les raisons de l'interdiction d'entrée qui lui a été notifiée, puisque cette motivation est lacunaire et stéréotypée.

Le moyen est fondé en l'espèce.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het vertrouwensbeginsel, van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het principe “*audi alteram partem*”. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“EN CE QUE, le requérant n'a pas été entendu avant que l'acte attaqué ait été pris.

ALORS QUE, le Conseil d'État a jugé à ce propos qu' « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous

les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »5.

Le principe audi alteram partem « est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave, mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard. La gravité peut découler de l'atteinte à des intérêts matériels ou moraux.

QU'EN L'ESPECE, la partie adverse n'a pas laissé l'opportunité au requérant de faire valoir ses différents arguments, de telle manière qu'elle a indubitablement commis une erreur manifeste d'appréciation, ou à tout le moins violé l'obligation de motivation exacte, matérielle, formelle, tout en manquant à son devoir de minutie, ainsi que le principe général de droit, autonome, audi alteram partem.

La partie adverse a pris une mesure grave à rencontre du requérant, à savoir un interdiction d'entrée sur le territoire, sans l'entendre à ce sujet7.

Le Conseil d'Etat a d'ailleurs déjà sanctionné l'absence d'audition préalable à une mesure d'interdiction d'entrée spécifiquement8.

Dès lors, le principe audi alteram partem n'a pas été respecté en l'espèce.

Le moyen est fondé.”

2.2.1. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.2. Samengevat haalt de verzoekende partij de volgende argumenten aan in haar verzoekschrift:

De verzoekende partij stelt, in haar eerste middel, dat de verwerende partij niet enkel naar het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten had mogen verwijzen, nu zij op de hoogte is van de specificiteit van haar dossier. Zij betoogt dat er bij bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals wordt vereist in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat zij een asielaanvraag in Nederland heeft ingediend en dat zij momenteel enkele nieuwe documenten afwacht om een nieuwe asielaanvraag in België in te dienen.

De verzoekende partij wijst erop dat volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een maximumtermijn van drie jaar kan worden opgelegd. Zij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het in de huidige zaak nodig is om een duur van twee jaar op te leggen en geen duur van één jaar (of nog minder of zelfs geen inreisverbod). Zij wijst erop dat de verwerende partij ertoe is gehouden om de noodzakelijkheid van deze duur op te geven en verwijst hierbij naar de proportionaliteit. De verzoekende partij citeert vervolgens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 10 juli 2013 met nummer 106 582.

De verzoekende partij stelt dat het inreisverbod niet als een automatisch gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten mag worden beschouwd. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat zij de facto gedurende twee jaar haar naasten niet kan bezoeken. De verzoekende partij wijst er nog op dat er geen motieven in de bestreden beslissing zijn opgenomen waaruit blijkt dat er een belangenafweging is gemaakt tussen de doelstelling van de betreffende wetsbepaling en de gevolgen die de bestreden beslissing heeft op haar privéleven. Zij betoogt dat er een adequate motivering van de bestreden beslissing moet zijn en dat deze moet volgen uit een zorgvuldig onderzoek van het dossier. De verzoekende partij stelt dat de motivering niet adequaat is, dat de motivering haar niet in staat stelt om de redenen te kennen die aan de basis liggen van het bestreden inreisverbod en dat de motivering onvolledig en stereotiep is.

In het tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij niet is gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en zet het principe van “*audi alteram partem*” uiteen. De verwerende partij heeft de verzoekende partij niet de mogelijkheid gegeven om haar argumenten uiteen te zetten.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke redenen een inreisverbod wordt opgelegd. In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gesteld dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Tevens wordt onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft kort de redenen weer waarom hij in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek toekende. Verder duidt hij dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 27 oktober 2016 en op 9 november 2016. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft aan "*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar.*" en stelt vervolgens, in het licht van de eerdere motivering dat de verzoekende partij reeds tweemaal bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Hij besluit dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd evenals waarom een termijn van twee jaar werd bepaald. De stelling dat er sprake zou zijn van een loutere standaardmotivering, zoals de verzoekende partij voorhoudt, kan dan ook evenmin worden gevolgd. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er niet wordt gemotiveerd waarom de duur niet wordt bepaald op één jaar of nog minder, of zelfs geen inreisverbod wordt opgelegd, wijst de Raad erop dat het kan volstaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert waarom hij in de voorliggende zaak een welbepaalde duur oplegt zonder dat hij nog specifiek dient te motiveren waarom hij niet een andere duur bepaalt. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft verder op duidelijke wijze gemotiveerd waarom hij het in casu wel nodig achtte een inreisverbod op te leggen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

De motivering van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.4. Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

In casu dient de materiële motiveringsplicht samen met het zorgvuldigheidsbeginsel te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* of *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. De verwerende partij beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij zij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en zowel omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan als omdat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze motieven, en het gegeven dat er in haar situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod, als dusdanig niet betwist.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van twee jaar in casu proportioneel is, waar de verzoekende partij – in het licht van de eerdere vaststelling dat zij reeds tweemaal weigerde gevolg te geven aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten – niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij stelt dan ook dat een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht. Hierbij wordt gewezen op het belang van de immigratiecontrole.

Met zijn vaststelling dat de verzoekende partij, waar zij reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België verblijven, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat de verzoekende partij geen bereidheid toont om vrijwillig te vertrekken. De vraag of een derdelander al dan niet een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken, wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde

autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij wijst erop dat zij een asielaanvraag indiende in Nederland en dat zij wacht op nieuwe documenten om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen in België. Zij geeft niet aan dat haar asielaanvraag in Nederland nog hangende is. Niets wijst hierop. Zij staft evenmin dat zij thans beschikt over nieuwe, relevante elementen en/of stukken die een nieuwe asielaanvraag kunnen rechtvaardigen. Zij concretiseert ook niet welke documenten zij dan nog verwacht. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij werkelijk voornemens is een nieuwe asielaanvraag in te dienen, laat staan dat in dit verband nieuwe elementen spelen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat op dit punt nog een relevante omstandigheid blijkt die bij het opleggen van het inreisverbod, of het bepalen van de duur ervan, in rekening diende te worden gebracht.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een maximumtermijn van 3 jaar geldt, zet zij niet uiteen welk belang zij heeft bij deze stelling, daar het bestreden inreisverbod wordt opgelegd voor twee jaar en de verzoekende partij dus niet de maximumtermijn kreeg opgelegd. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat deze in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. Bovendien blijkt ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

De verzoekende partij laat na op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat opdat een verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van deze verdragsbepaling, zij

minstens met een concreet begin van bewijs aannemelijk moet maken dat er sprake is van een privé- dan wel gezins- of familieleven zoals bedoeld in deze verdragsbepaling. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts op algemene wijze stelt dat het thans bestreden inreisverbod haar de facto verhindert om gedurende twee jaar haar naasten te bezoeken, zonder op concrete wijze uiteen te zetten uit welke leden haar gezin of familie bestaat. Evenmin concretiseert zij welke concrete en duurzame sociale banden zij heeft opgebouwd in België. Zij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een privé- dan wel gezins- of familieleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Nu zij niet concretiseert welk privé- of gezins- of familieleven zij heeft in België, kan zij ook niet dienstig aanvoeren dat ten onrechte geen belangenafweging in dit verband is doorgevoerd, of hieromtrent geen motivering in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.7. Waar de verzoekende partij verwijst naar het principe "*audi alteram partem*" en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Nog daargelaten de vraag of dit beginsel in het kader van de thans bestreden beslissing van toepassing is, dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts een algemeen betoog voert en dat zij in gebreke blijkt aannemelijk te maken dat zij, indien hiertoe uitgenodigd, nog concrete en relevante elementen had kunnen aanvoeren die tot gevolg hadden kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet was genomen, dan wel een voor haar gunstigere beslissing was genomen.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op het principe "*audi alteram partem*" of de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

2.2.8. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij in de hoofding van haar middelen nog de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij laat echter na om in haar uiteenzetting te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde beginselen dan schendt. Deze handelwijze is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. Deze onderdelen van de middelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.2.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.10. De middelen zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS